ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
NIAL FENNELLY
της 28ης Οκτωβρίου 1999 *

1. Η παρούσα προσφυγή ασκήθηκε από την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, σύμφωνα με το άρθρο 169 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 226 ΕΚ), κατά του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου, με στόχο να αναγνωριστεί ότι το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, μη θεσπίζοντας και/ή μη ανακοινώνοντας στην Επιτροπή τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 95/30/ΕΚ της Επιτροπής, της 30ής Ιουνίου 1995, για την προσαρμογή στην τεχνική πρόοδο της οδηγίας 90/679/ΕΟΚ του Συμβουλίου για την προστασία των εργαζομένων από κινδύνους που διατρέχουν λόγω της έκθεσής τους σε βιολογικούς παράγοντες κατά την εργασία (έβδομη ειδική οδηγία κατά την έννοια του άρθρου 16, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/391/ΕΟΚ) [1] (στο εξής: οδηγία), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ.

Η Επιτροπή ζήτησε επίσης από το Δικαστήριο να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

2. Το άρθρο 2, παράγραφος 1, της οδηγίας απαιτεί από τα κράτη μέλη να λάβουν τα αναγκαία μέτρα για τη μεταφορά της οδηγίας στο εθνικό δίκαιο το αργότερο στις 30 Νοεμβρίου 1996 και να ενημερώσουν σχετικά την Επιτροπή. Μη έχοντας ενημερωθεί από το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου σχετικά με τα μέτρα που ελήφθησαν για την εφαρμογή της οδηγίας, η Επιτροπή τού απηύθυνε έγγραφη όχληση στις 30 Μαΐου 1997. Μη έχοντας λάβει επίσημη απάντηση στο έγγραφο αυτό, η Επιτροπή απηύθυνε στο Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου αιτιολογημένη γνώμη στις 22 Δεκεμβρίου 1997. Το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου απάντησε με έγγραφα της 25ης Μαρτίου 1998 και της 19ης Αυγούστου 1998, με τα οποία ενημέρωσε την Επιτροπή ότι, πρώτον, ένα σχέδιο κανονισμού για την εφαρμογή της οδηγίας είχε μόλις υποβληθεί προς γνωμοδότηση στο Συμβούλιο της Επικρατείας και ότι, δεύτερον, η Κυβέρνηση του Λουξεμβούργου είχε αποφασίσει να εισαγάγει τροποποιήσεις στο σχέδιο αυτό. Μη έχοντας λάβει καμία περαιτέρω πληροφορία σχετικά με τη

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η αγγλική.

1 — ΕΕ L 155, σ. 41.

μεταφορά της οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη, η Επιτροπή αποφάσισε στις 2 Φεβρουαρίου 1999 να ασκήσει την παρούσα προσφυγή, η οποία δεν στηρίζεται μόνο στις υποχρεώσεις που υπέχει το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου από το άρθρο 2, παράγραφος 1, της οδηγίας, αλλά επίσης στο άρθρο 5 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 10 ΕΚ) και στο άρθρο 189, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 249, τρίτο εδάφιο, ΕΚ).

3. Με το υπόμνημα αντικρούσεως της 27ης Απριλίου 1999, το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, αν και δεν αρνείται ότι παρέλειψε να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις του, προβάλλει ότι η καθυστέρηση μπορεί να εξηγηθεί από το γεγονός ότι ασκούσε την προεδρία του Συμβουλίου Υπουργών της Ευρωπαϊκής Ενώσεως κατά το δεύτερο εξάμηνο του 1997 και ότι, μετά το τέλος της προεδρίας αυτής, ελήφθησαν όλα τα κατάλληλα μέτρα για να εξασφαλιστεί η ταχεία εφαρμογή της οδηγίας. Θεωρεί ότι η προσφυγή της Επιτροπής θα είναι πλέον, εντός ολίγου, άνευ αντικειμένου και ζητεί από το Δικαστήριο να αναστείλει την παρούσα διαδικασία. Με το υπόμνημα απαντήσεως της 6ης Μαΐου 1999, η Επιτροπή επισημαίνει ότι λαμβάνει υπόψη την παρεχόμενη από το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου πληροφορία, αλλά υπογραμμίζει, ότι, επί του παρόντος, ουδέν μέτρο έχει ληφθεί. Κατά συνέπεια, εμμένει στην προσφυγή της.

4. Βάσει της πάγιας νομολογίας του Δικαστηρίου, είναι προφανές ότι ένα κράτος μέλος δεν μπορεί να επικαλεστεί εσωτερικές διοικητικές δυσχέρειες, στις οποίες πρέπει να περιλαμβάνονται και οι αναφερόμενες στην προετοιμασία της προεδρίας του Συμβουλίου Υπουργών της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, για να δικαιολογήσει τη μη εκπλήρωση των υποχρεώσεων που υπέχει από το κοινοτικό δίκαιο, να μεταφέρει εμπροθέσμως μια οδηγία στην εσωτερική έννομη τάξη [2]. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό το αίτημα της Επιτροπής στο μέτρο που αναφέρεται στη μη μεταφορά της οδηγίας, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξεταστεί το αίτημα σχετικά με την απουσία ανακοινώσεως των μέτρων [3].

2 — Βλ., μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις της 25ης Νοεμβρίου 1998, C-214/96, Επιτροπή κατά Ισπανίας (Συλλογή 1998, σ. I-7661, σκέψη 18), και της 14ης Σεπτεμβρίου 1999, C-401/98, Επιτροπή κατά Ελλάδος (1999, σ. I-5543, σκέψη 9).

3 — Βλ. σχετικά την απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 1999, C-362/98, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή 1999, σ. I-6299).

Πρόταση

5. Προτείνω κατά συνέπεια στο Δικαστήριο:

1) να αναγνωρίσει ότι το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, μη θεσπίζοντας τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 95/30/ΕΚ της Επιτροπής, της 30ής Ιουνίου 1995, για την προσαρμογή στην τεχνική πρόοδο της οδηγίας 90/679/ΕΟΚ του Συμβουλίου για την προστασία των εργαζομένων από κινδύνους που διατρέχουν λόγω της έκθεσής τους σε βιολογικούς παράγοντες κατά την εργασία (έβδομη ειδική οδηγία κατά την έννοια του άρθρου 16, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/391/ΕΟΚ), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ·

2) να καταδικάσει το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου στα δικαστικά έξοδα.